

Тепавски. Тая раздѣла, тая раздѣла!

Дѣла. Нищо! Азъ се увѣрихъ, че колкото повече една любовъ е невъзможна, толкова по-силно дири ти своята проява.

Тепавски. Последнитѣ дни на нашата раздѣла сж само дни на видѣния. И колко пжти съмъ ги прѣживѣвалъ до прозореца! Седамъ на същото мѣсто, отъ гдѣто тогава те виждахъ... И когато луната изгрѣваше и тжжнитѣ сѣнки на овошкитѣ почваха да пѣлзятъ по бѣлитѣ плочи, окжпани въ луненъ блѣсъкъ, менъ се привиждаше гѣвкия ти станъ въ бѣла роба, като самодива, да прѣстъпвашъ прѣзъ двора. Струваше ми се, че те виждамъ бѣла и мѣлчалива, като самотна лилия, оборила на земя тжжно копнеющи погледи. Срѣдъ ясенъ день ти ми се показваше като палма съ клюмнали листа подъ яркитѣ слнчеви лжчи, като Ангелъ прилѣтялъ изъ ведри небеса, гдѣто само мечтитѣ прѣлитатъ, за да се върнатъ на земята. Сломени, разбити.

Дѣла. (Слѣдъ кжсо мѣлчание, като пробудена отъ сънь). Какъ дивно говоришъ, Жоржъ! И чрѣзъ думи и чрѣзъ лжка — душата ти се лѣй въ обайни звуци на сребърна корда. Какъ обайно шепнешъ на душата ми и какъ добрѣ се разбиратъ нашитѣ души! Боже мой, азъ никога не знаяхъ до сега, че музиката може тѣй плѣнително да говори на сърцето; че мжжѣтъ може да бжде тѣй неженъ и красивъ; че мжжката натура е тѣй мощна и обайна... Боже мой, азъ никога не знаяхъ, че миналото може да има такива силни ржцѣ, които колкото повече се стремишъ да отблъствешъ — тѣ толкова по-силно обхващатъ душата.